

rep.nr.

2014/463

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 14 FEBRUARI 2014

3 e KAMER

ARBEIDSRECHT - arbeidsovereenkomst bediende
tegensprekelijk
heropening der debatten + neerleggen stukken (artikel 880 Ger.W.)

In de zaak:

H

appellante op hoofdberoep,
geïntimeerde op incidenteel beroep,
vertegenwoordigd door mr. SIMEONS Veerle, advocaat te 1700 DILBEEK,
Ninoofsesteenweg 177-179.

Tegen:

1. **ALITALIA LINEE AEREE ITALIANE SPA**, vennootschap naar Italiaans recht, in vereffening, waarvan het bijhuis was gevestigd te 1050 Brussel, Kapitein Crespelstraat, 2,
eerste geïntimeerde op hoofdberoep,
eerste appellante op incidenteel beroep, verschijnt niet.

2. **ALITALIA COMPAGNIA AEREA ITALIANE SPA**, vennootschap naar Italiaans recht, met maatschappelijke zetel te Piazza Almerico Da Schio Pal RPU, 00054 Fiumicino, met bijhuis te 1050 BRUSSEL, Louizalaan, 149,
tweede geïntimeerde op hoofdberoep,
tweede appellante op incidenteel beroep,
vertegenwoordigd door mr. BLANPAIN Bruno en mr. CLEREBAUT Karlien, advocaten te 1150 BRUSSEL, Tervurenlaan 270.

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 20 juli 2011 door de arbeidsrechtbank te Brussel, 23e kamer (A.R. 10/672/A),

- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 26 oktober 2012,
- de conclusie en de syntheseconclusie voor de appellante neergelegd ter griffie, respectievelijk op 4 juni 2013 en 12 september 2013,
- de conclusie en de syntheseconclusie voor de tweede geïntimeerde neergelegd ter griffie, respectievelijk op 4 april 2013, 5 augustus 2013 en 18 oktober 2013,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 12 november 2013, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

*

I. FEITEN

a.-

Mevrouw H trad op 1 november 1975 in dienst van de vennootschap naar Italiaans recht Alitalia Linee Aeree Italiane (hierna genoemd Alitalia LAI) als bediende, met schriftelijke arbeidsovereenkomst van dezelfde datum.

Met aangetekende brief van 12 januari 2009 beëindigde Alitalia LAI de arbeidsovereenkomst met onmiddellijke ingang en met aanzegging van betaling van een opzeggingsvergoeding gelijk aan 21 maanden loon.

Mevrouw H heeft echter gepresteerd tot 28 februari 2009, waarna haar een opzeggingsvergoeding werd betaald die de periode dekte vanaf 1 maart 2009.

Alitalia Compagnia Aerea Italiana bood (hierna genoemd Alitalia CAI) aan mevrouw H een arbeidsovereenkomst aan, die een aanvang nam op 13 januari 2009 en waarin een overname van anciënniteit van 33 jaar en 2 maanden werd bepaald.

b.-

Uit de uitvoerige uiteenzetting van partijen blijkt dat Alitalia LAI in ernstige moeilijkheden geraakte, ten gevolge waarvan de vennootschap op haar verzoek van 29 augustus 2008 met beslissing van de Voorzitter van de Italiaanse Ministerraad van dezelfde datum werd toegelaten tot de procedure van buitengewone bewindvoering ('procedura di amministrazione straordinaria') zoals voorzien in de Italiaanse decreetwetten nr. 347 van 23 december 2003 en nr. 134 van 28 augustus 2008.

In hetzelfde besluit werd de heer A F aangesteld als gerechtelijke bewindvoerder.

Met brief van 26 november 2008 gaf de heer F opdracht aan de heer F om over te gaan tot alle nodige activiteiten en handelingen met het oog op de beëindiging van de arbeidsovereenkomsten van de personeelsleden verbonden aan de zetel van Alitalia LAI in België, dit in overeenstemming met de wetgeving en de individuele of collectieve akkoorden toepasselijk op elk geval.

De Belgische zetel van Alitalia LAI was gevestigd te 1050 Elsene, Kapitein Crespelstraat 2.

Uit een bericht in het Belgisch Staatsblad van 15 december 2009, blijkt dat het Romeinse gerechtshof met vonnis van 5 september 2008 de staat van insolventie van Alitalia LAI had vastgesteld, en had bepaald dat de schuldvorderingen ter griffie van dit gerechtshof neergelegd dienden te worden voor 16 november 2009.

Uit de niet betwiste vaststellingen van de arbeidsrechtbank en de inlichtingen verstrekt door partijen in hun conclusies en stukken, blijkt dat Alitalia LAI op 12 januari 2009 haar activiteiten stopgezet heeft.

c.-

Op 25 november 2008 besliste de vennootschap naar Italiaans recht Alitalia Compagnia Aerea Italiana (hierna genoemd Alitalia CAI) een vestiging in België op te richten, met als activiteiten de directe en indirecte verkoop van luchtvervoer voor personen en goederen.

De Belgische zetel van Alitalia CAI werd gevestigd te 1050 Elsene, Kapitein Crespelstraat 2.

Uit de niet betwiste vaststellingen van de arbeidsrechtbank en de inlichtingen verstrekt door partijen in hun conclusies en stukken, blijkt dat Alitalia CAI vanaf 13 januari 2009 haar activiteiten ontplooid.

II. RECHTSPLEGING

a.-

Met inleidende dagvaarding van 18 december 2009 vorderde mevrouw H voor de Arbeidsrechtbank te Brussel betaling door Alitalia LAI en Alitalia CAI van:

68.679,73 euro aanvullende opzeggingsvergoeding

dit bedrag te vermeerderen met de wettelijke en de gerechtelijke intrest en de kosten.

Zij vorderde tevens afgifte van nauwkeurig aangeduide verbeterde of aanvullende sociale documenten onder verbeurte van een dwangsom van 25,00 euro per ontbrekend document, en de voorlopige uitvoerbaarheid van het te wijzen vonnis zonder enige reserve.

b.-

Met vonnis van 20 juli 2011 verklaarde de arbeidsrechtbank de vordering ten opzicht van Alitalia CAI ontvankelijk doch ongegrond.

De vordering ten opzichte van Alitalia LAI werd ontvankelijk en als volgt gegrond verklaard, en Alitalia LAI werd veroordeeld tot betaling van:

68.679,81 euro aanvullende opzeggingsvergoeding

meer de wettelijke en de gerechtelijke vanaf hun eisbaarheid op de bruto bedragen.

Alitalia LAI werd tevens veroordeeld tot afgifte van sociale documenten.

De kosten van het geding van Alitalia CAI werden ten laste gelegd van eisers, en de kosten van eisers werden ten laste gelegd van Alitalia LAI.

Het vonnis werd tevens uitvoerbaar verklaard bij voorraad.

c.-

Er wordt geen melding gemaakt van een betekening van dit vonnis.

d.-

Met verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 26 oktober 2012, tekende mevrouw H. hoger beroep aan tegen het vonnis dat op 20 juli 2011 werd gewezen door de arbeidsrechtbank. Zij vorderde dat het arbeidshof het bestreden vonnis zou hervormen door te oordelen dat de vordering ook ten aanzien van Alitalia CAI gegrond was en Alitalia CAI als Alitalia LAI *in solidum* te veroordelen tot de vergoedingen die oorspronkelijk werden gevorderd voor de arbeidsrechtbank, tot betaling van de kosten van het geding en tot de afgifte van sociale documenten.

e.-

Met conclusie, neergelegd ter griffie van het arbeidshof op 4 april 2013, stelde Alitalia CAI incidenteel beroep in tegen het vonnis dat op 20 juli 2011 werd gewezen door de arbeidsrechtbank. Zij vorderde in hoofdorde in essentie dat het arbeidshof de vordering niet enkel ongegrond doch ook niet ontvankelijk zou verklaren; in ondergeschikte orde vorderde zij dat het arbeidshof een prejudiciële vraag zou stellen aan het Europees Hof van Justitie; in uiterst ondergeschikte orde vorderde zij de vordering tot betaling van een opzeggingsvergoeding te herleiden.

III. ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

Het hoger beroep en het incidenteel beroep werden tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat ze ontvankelijk zijn.

IV. BEOORDELING

1. De toepasselijkheid van CAO nr. 32 bis en richtlijn 2001/23 op ondernemingen uit de publieke sector

Ten onrechte argumenteert Alitalia CAI dat geen toepassing kan worden gemaakt van de bepaling van CAO nr. 32bis betreffende het behoud van de rechten van de werknemers bij wijziging van werkgever ingevolge de overgang van ondernemingen krachtens overeenkomst en tot regeling van de rechten van de werknemers die overgenomen worden bij overname van activa na faillissement.

Voorname CAO nr. 32bis is de omzetting in het Belgische recht van de richtlijn 2001/23 van de Raad van 12 maart 2001 inzake de aanpassing van de wetgevingen

der lidstaten betreffende het behoud van de rechten van de werknemers bij overgang van ondernemingen, vestigingen of onderdelen van ondernemingen of vestigingen.

Artikel 1, 1c van deze richtlijn bepaalt dat zij van ook van toepassing is op openbare ondernemingen die een economische activiteit uitoefenen, al dan niet met winstoogmerk. Van de toepassing van de richtlijn is enkel uitgesloten, de reorganisatie van de structuur van de openbare lichamen of de overgang van bestuurstaken tussen openbare lichamen.

Enkel de activiteiten die behoren tot de uitoefening van het openbaar gezag zijn in beginsel uitgesloten van een kwalificatie als economische activiteit.
(vgl. H.v.J. 1 juli 2008, C-49/07, Motoe)

Diensten die zonder te vallen onder de uitoefening van bevoegdheden van het openbaar gezag, worden verzekerd in het openbaar belang en zonder winstoogmerk, doch die concurreren met diensten die door marktdeelnemers met winstoogmerk worden aangeboden, gelden wel als economische activiteit.
(vgl. H.v.J. 10 januari 2006, C-222/04, Cassa di Risparmio di Firenze; H.v.J. 6 september 2011, C-108/10, Scattolon)

2. De toepasselijkheid van hoofdstuk II van de CAO nr. 32bis en van de richtlijn 2011/23 bij insolventie.

a.-

Artikel 5.1 van de Richtlijn 2001/23 van de Raad van 12 maart 2001 inzake de aanpassing van de wetgevingen der lidstaten betreffende het behoud van de rechten van de werknemers bij overgang van ondernemingen, vestigingen of onderdelen van ondernemingen of vestigingen bepaalt dat, tenzij de lidstaten anders bepalen, de artikel 3 en 4 van de richtlijn niet van toepassing zijn op een overgang van een onderneming, een vestiging of een onderdeel van een onderneming of een vestiging wanneer de vervreemder verwickeld is in een faillissementsprocedure of in een soortgelijke procedure met het oog op de liquidatie van het vermogen van de vervreemder onder toezicht van een bevoegde overheidsinstantie.

Alitalia CAI beweert dat Alitalia LAI het voorwerp is geweest van een faillissementsprocedure, doch levert hiervan niet het bewijs. Inderdaad stelt Alitalia CAI wel dat Alitalia LAI met vonnis van 5 september 2008 door de rechtbank van Rome in staat van faillissement zou zijn verklaard, met aanstelling van de heer F tot curator, doch dit vonnis wordt niet bijgebracht.

Het faillissement blijkt evenmin uit het bericht in het Belgisch Staatsblad van 15 december 2009, waarin enkel wordt vermeld dat het Romeinse gerechtshof met vonnis van 5 september 2008 de staat van insolventie van Alitalia LAI had vastgesteld, en had bepaald dat de schuldvorderingen ter griffie van dit gerechtshof neergelegd dienden te worden voor 16 november 2009.

b.-

Aan de orde is dan de vraag of Alitalia LAI verwickeld was in een soortgelijke procedure met het oog op de liquidatie van het vermogen van de vervreemder onder toezicht van een bevoegde overheidsinstantie in de zin van artikel 5.1 van de richtlijn 2001/23.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de toepassing van de richtlijn 77/187, voorganger van de in deze toepasselijke richtlijn 2001/23, kan

worden afgeleid dat het soortgelijk karakter van de procedure afgeleid moet worden uit het doel van de procedure.

Reeds in het arrest Abels oordeelde het Hof dat de richtlijn niet van toepassing was op een overgang in het kader van een faillissementsprocedure die ertoe strekt, het vermogen van de vervreemder onder toezicht van de bevoegde rechterlijke autoriteit te vereffenen. Het baseerde deze conclusie op de omstandigheid, dat in de richtlijn een uitdrukkelijke bepaling met betrekking tot het faillissement ontbreekt (r. o. 17), op het doel van de richtlijn, namelijk te verhinderen dat de herstructurering binnen de gemeenschappelijke markt ten koste gaat van de werknemers van de betrokken onderneming (r. o. 18), en op het ernstige risico van een tegen de sociale doelstellingen van het Verdrag ingaande algemene verslechtering van de levens- en arbeidsomstandigheden van de werknemers (r. o. 23), indien de richtlijn zou moeten worden toegepast bij een overgang die plaatsvindt in het kader van een faillissement.

In hetzelfde arrest oordeelde het Hof evenwel dat de richtlijn wel van toepassing was in een procedure als die van "surseance van betaling", ook al heeft deze enkele kenmerken gemeen met de faillissementsprocedure. Volgens het Hof gingen immers de redenen om de richtlijn bij een faillissement niet toe te passen, niet op wanneer de betrokken procedure een rechterlijk toezicht van meer beperkte draagwijdte inhield dan een faillissement en wanneer zij in de eerste plaats gericht was op het behoud van de boedel en, zo mogelijk, op voortzetting van de activiteit van de onderneming door middel van een collectieve opschorting van de betalingsverplichtingen, ten einde een regeling te vinden die die voortzetting voor de toekomst verzekert (r. o. 28).

(H.v.J. 7 februari 1985, 135/83, Abels, Jur. 1985, 469)

In het arrest d'Urso verfijnde het Hof van Justitie de in het arrest Abels reeds gestelde principes.

Een wettelijke regeling als die van de Italiaanse wet op het bijzonder bewind van grote ondernemingen in moeilijkheden, vertoont verschillende kenmerken naargelang het besluit waarbij de gedwongen administratieve vereffening wordt gelast, al dan niet in voortzetting van de werkzaamheid van de onderneming voorziet (r.o. 30).

Wanneer niet tot voortzetting is besloten of na afloop van de periode waarvoor toestemming tot voortzetting is verleend, zijn het doel, de consequenties en de risico's van een procedure als de gedwongen administratieve vereffening vergelijkbaar met die welke het Hof in zijn arrest van 7 februari 1985 tot het oordeel brachten, dat artikel 1, lid 1, van de richtlijn niet van toepassing is bij overgang van een onderneming, een vestiging of een onderdeel daarvan in een situatie waarin de vervreemder in staat van faillissement is verklaard. Evenals het faillissement strekt de procedure dan tot vereffening van het vermogen van de schuldenaar met het oog op uitbetaling aan de gezamenlijke schuldeisers, en op een in dat juridisch kader tot stand gekomen overgang is de richtlijn derhalve niet van toepassing.

Wanneer echter het besluit tot toepassing van de procedure van bijzonder bewind tevens voorziet in voortzetting van de werkzaamheid van de onderneming onder leiding van een commissaris die met het bijzonder bewind is belast, heeft die procedure primair tot doel, de onderneming in een zodanig evenwicht te brengen, dat haar werkzaamheid voor de toekomst verzekerd is. De daarmee nagestreefde sociaal-economische doelstelling kan, indien de betrokken onderneming geheel of gedeeltelijk wordt overgedragen, verklaren noch rechtvaardigen dat de werknemers

de rechten zouden worden ontnomen die zij in de in de richtlijn gepreciseerde omstandigheden aan deze richtlijn ontleent (r.o. 32)

Bijgevolg is de richtlijn niet van toepassing bij overgang van een onderneming in het kader van een procedure van samenloop van schuldeisers als die bedoeld in de Italiaanse wettelijke regeling van gedwongen administratieve vereffening, waarnaar de wet van 3 april 1979 inzake het onder bijzonder bewind plaatsen van grote ondernemingen in moeilijkheden verwijst, doch wel van toepassing wanneer in een wettelijk kader als dat van het bijzonder bewind van grote ondernemingen in moeilijkheden, besloten wordt tot voortzetting van de werkzaamheid van de onderneming, en wel zolang deze beslissing van kracht blijft (r.o. 34) (H.v.J. 25 juli 1991, C-362/89, d'Urso, Jur. 1991, I 4139)

In het arrest Spano gaf het Hof van Justitie een verdere verfijning, bij de beoordeling van een Italiaanse procedure die ondernemingen in mogelijkheden bescherming tegen zijn schuldeisers verleent.

Het Hof herhaalde hierbij de in de vorige arresten vooropgestelde criteria: de richtlijn is niet van toepassing op overgangen in het kader van procedures strekkende tot liquidatie van de goederen van de vervreemder, zoals de faillissementsprocedure (arrest Abels) of de Italiaanse procedure van gedwongen administratieve liquidatie (arrest d'Urso), maar wel op de overgang van ondernemingen die het voorwerp uitmaken van procedures strekkende tot voortzetting van de activiteit van de onderneming, zoals de Nederlandse procedure van "surseance van betaling" (arrest Abels) of de Italiaanse procedure van bijzonder bewind van grote ondernemingen in moeilijkheden, wanneer besloten is tot voortzetting van de werkzaamheid van de onderneming, en zolang deze beslissing van kracht blijft (arrest d'Urso) (r.o. 25).

De handeling waarbij wordt vastgesteld dat de onderneming in moeilijkheden verkeert naar Italiaans recht, strekt ertoe de voorwaarden te creëren voor het herstel van de economische en financiële situatie van de onderneming maar vooral voor het behoud van de werkgelegenheid (r.o. 26).

Ondernemingen waarvan vastgesteld wordt dat zij in moeilijkheden verkeren, zijn ondernemingen zijn waarvan de vermogenssituatie zodanig is, dat de exploitatie zonder noemenswaardige onderbreking van de productieactiviteit kan worden voortgezet, en die reële herstelkansen hebben. De procedure waarbij wordt vastgesteld dat een onderneming in moeilijkheden verkeert, heeft dus niet het oog op de liquidatie van die onderneming, maar strekt er integendeel toe de voortzetting van haar activiteit te verzekeren met het oog op een latere overname (r.o. 27-28)

De richtlijn is bijgevolg van toepassing wanneer het doel van de maatregel niet de vereffening van de onderneming is, doch wel de voortzetting van de activiteit met het oog op een latere overname.

(H.v.J. 7 december 1995, C-472/93, Jur. 1995, I-04321)

Tenslotte is er het arrest Dassy van 12 maart 1998.

In dit arrest herhaalt het Hof van Justitie dat om te bepalen of de overgang van een onderneming die het voorwerp uitmaakt van een administratieve of gerechtelijke procedure, binnen de werkingssfeer van de richtlijn valt, het beslissende criterium het doel is dat met de betrokken procedure wordt beoogd, waarbij ook rekening moet worden gehouden met de modaliteiten van de betrokken procedure, met name de

vraag in hoeverre de werkzaamheid van de onderneming wordt voortgezet dan wel wordt gestaakt, alsook met de doelstelling van de richtlijn (r.o. 25)

De situatie van een vennootschap in gerechtelijke vereffening vertoont derhalve aanzienlijke verschillen ten opzichte van die van een vennootschap in staat van faillissement, en de redenen op grond waarvan het Hof de toepassing van de richtlijn in laatstbedoeld geval heeft uitgesloten, hoeven in het geval van een onderneming die in gerechtelijke vereffening verkeert, niet te gelden.

Dit is het geval indien, zoals in casu, de werkzaamheid van de onderneming tijdens de gerechtelijke vereffening wordt voortgezet. De continuïteit van de exploitatie is dan verzekerd, wanneer de onderneming wordt overgedragen. Niets rechtvaardigt derhalve, dat de werknemers de rechten worden ontnomen die de richtlijn hen onder de daarin neergelegde voorwaarden waarborgt (r.o. 30-31).

De richtlijn 77/187 is bijgevolg van toepassing in geval van overgang van een onderneming die in gerechtelijke vereffening verkeert, wanneer de werkzaamheid van de onderneming wordt voortgezet.

(H.v.J. 12 maart 1994, C-319/94, J. Dethier Equipement, Jur. 1998, I-01061)

c.-

Uit wat voorafgaat volgt dat de richtlijn 2011/23 en CAO nr. 32bis niet van toepassing zullen zijn indien de procedure van buitengewone bevindvoering ('procedura di amministrazione straordinaria') zoals voorzien in de Italiaanse decreetwetten nr. 347 van 23 december 2003 en nr. 134 van 28 augustus 2008, tot doel heeft de stopzetting van de activiteiten van Alitalia LAI in goede banen te leiden, en wel van toepassing zal zijn indien het doel van deze procedure bestaat in het organiseren van een 'doorstart' van de luchtvaartmaatschappij via de nieuwe vennootschap Alitalia CAI.

d.-

Ter zake stelt zich het probleem dat de stukken in de dossiers van partijen niet eenduidig zijn en naar het oordeel van het arbeidshof zelfs in tegenspraak met mekaar.

Aan de ene kant is het juist dat uit de beslissing van de Europese Commissie van 12 november 2008 kan worden afgeleid dat er geen economische continuïteit is tussen Alitalia LAI en Alitalia CAI, zoals vastgesteld door de arbeidsrechtbank in het bestreden vonnis, waar deze beslissing van de Europese Commissie als doorslaggevend werd beoordeeld om te concluderen dat in de aan de arbeidsrechtbank voorgelegde situatie geen sprake is van een overgang van onderneming in de zin van CAO nr. 32bis.

Een eerste opmerking bij deze beslissing van de Europese Commissie van 12 november 2008 is dat de draagwijdte ervan niet mag worden overschat: de Europese heeft in wezen niets meer gedaan dan geantwoord op de vraag of de steun die de Italiaanse Republiek heeft verleend aan de Alitalia (onder de vorm van een lening van 300 miljoen euro toegestaan met beslissing van 23 april 2008) wel mogelijk was.

De juiste draagwijdte van voornoemde beslissing blijkt overigens ook uit punt N van de preambule van de hierna verder besproken overdrachtovereenkomst van 12 december 2008, waarin werd gesteld dat de Europese Commissie op 11 (lees 12) november 2008 'besloot dat de cessie van goederen die het voorwerp uitmaakt van

het huidige contract geen staatshulp is aan de koper op voorwaarde dat de verbintenissen die aangegaan werden door de Italiaanse overheid volledig nagekomen werden en de cessie tegen marktprijs plaatsvond'.

Voorts stelt het arbeidshof vast dat de overeenkomst van overdracht van een geheel van goederen en contracten die werd gesloten op 12 december 2008, dit is één maand na de beslissing van de Europese Commissie, tussen enerzijds alle onderdelen van Alitalia LAI als 'verkoper' en drie partijen Alitalia CAI als 'kopers' anderzijds, een bijzonder duidelijk beeld geeft van de verhouding tussen Alitalia LAI en Alitalia CAI.

Met ingang van 12 januari 2009 te 23 uur (de zgn. initiële inwerkingtreding van de overeenkomst van overdracht, artikel 5.1.a) worden aldus onder andere overgedragen van Alitalia LAI naar Alitalia CAI (artikel 2.5)

- goederen: vliegtuigen eigendom van LAI, installaties, merken, domeinnamen, auteursrechten, knowhow, software, hardware, databanken, hardwaren, slots en participaties
- contracten: leasingcontracten met betrekking tot de aan LAI in leasing gegeven vliegtuigen, specifiek aangeduide contracten met leveranciers van goederen en diensten, met luchtvaartmaatschappijen, interim-kantoren, optiecontracten voor de aankoop van vliegtuigen, leveringen van goederen aan derden, commerciële samenwerkingsakkoorden
- bepaalde kredieten
- bepaalde schulden.

Wat de werknemers van Alitalia LAI betreft, bevat voornoemde overeenkomst slechts een vage bepaling, in punt Y van de preambule.

Hierbij wordt een onderscheid gemaakt tussen de Italiaanse werknemers, waarvan het lot geregeld wordt door een 'vakbondsakkoord', en de werknemers die in het buitenland werken, waarvoor afgesproken werd dat voor deze werknemers, 'wier verhouding door de plaatselijke wetgeving geregeld wordt, de activiteiten vermeld in deze inleiding plaatsvinden en plaats zullen vinden, *mutatis mutandis*, in toepassing van de regelgeving die in elk specifiek geval van toepassing is'.

e.-

In de mate dat wat het lot van de niet in Italië tewerkgestelde werknemers, verwezen wordt naar de 'plaatselijke wetgeving', is het arbeidshof van oordeel dat voor de beoordeling van de Belgische situatie, het over onvoldoende informatie beschikt om te oordelen hoe de overgang van activiteiten van Alitalia LAI naar Alitalia CAI werd geregeld.

Zo heeft het arbeidshof geen informatie over:

- het lot van de werknemers die thans tewerkgesteld zijn bij de Belgische vestiging van Alitalia CAI: werd aan deze werknemers een nieuwe arbeidsovereenkomst ter ondertekening voorgelegd? Indien dit het geval is, bevatten deze overnames van anciënniteit of toekenningen van conventionele anciënniteit?
- wanneer vastgesteld wordt dat Alitalia LAI en Alitalia CAI gevestigd was / is op hetzelfde adres (1050 Elsene, Kapitein Crespelstraat 2/4): werd een huurovereenkomst met betrekking tot dit pand overgedragen of werd een

nieuwe huurovereenkomst gesloten? Indien Alitalia LAI eigenaar was van dit pand, werd dit pand verkocht en zo ja aan wie? Indien Alitalia CAI thans eigenaar is van het pand, hoe werd dit verworven?

- het lot van de overeenkomsten van de diverse leveranciers van goederen en diensten:, zoals sociaal secretariaat, poetsdienst, ...

f.-

Samengevat betekent wat voorafgaat dat uit de door partijen bijgebrachte informatie en stukken niet op afdoende wijze kan worden afgeleid of de procedure van buitengewone bewindvoering ('procedura di amministrazione straordinaria') zoals voorzien in de Italiaanse decreetwetten nr. 347 van 23 december 2003 en nr. 134 van 28 augustus 2008, zoals deze uiteindelijk werd uitgevoerd via de overeenkomst tot overdracht van een geheel van goederen en overeenkomsten van 12 december 2008, enkel tot doel had de stopzetting van de activiteiten van Alitalia LAI of bestond in het organiseren van een 'doorstart' van de luchtvaartmaatschappij via de nieuwe vennootschap Alitalia CAI.

Specifiek voor wat de situatie van de in België tewerkgestelde werknemers betreft, kan hieromtrent duidelijkheid worden gegeven door voorlegging van documenten zoals hiervoor reeds werd gesteld.

Artikel 877 Ger.W. bepaalt dat wanneer er gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens bestaan dat een partij of een derde een stuk onder zich houdt dat het bewijs inhoudt van een ter zake dienend feit, de rechter kan bevelen dat het stuk of een voor eensluidend verklaard afschrift ervan bij het dossier van de rechtspleging wordt gevoegd.

Met toepassing van voornoemde bepaling beveelt het hof Alitalia Compagnia Aerea Italiana, vennootschap naar Italiaans recht, met vestiging voor België te 1050 Brussel, Kapitein Crespelstraat 2, volgende stukken of een voor eensluidend verklaard afschrift ervan bij het rechtsplegingsdossier te voegen door neerlegging ervan ter griffie van het arbeidshof binnen de dertig dagen na de datum van de gerechtsbrief bedoeld in artikel 880 Ger.W.:

- de arbeidsovereenkomsten van de werknemers die voorheen in dienst waren van de Belgische vestiging van Alitalia LAI en na 12 januari in dienst zijn gekomen van de Belgische vestiging van Alitalia CAI;
- de huurovereenkomst of de eigendomsakte met betrekking tot het pand gelegen te 1050 Brussel, Kapitein Crespelstraat 2, waarin de Belgische vestiging van Alitalia gevestigd is
- de overeenkomsten met het sociaal secretariaat en met de schoonmaakondernemingen vanaf 13 januari 2009.

OM DEZE REDENEN**HET ARBEIDSHOF**

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep en het incidenteel beroep ontvankelijk;

Alvorens verder recht te doen, beveelt Alitalia Compagnia Aerea Italiana, vennootschap naar Italiaans recht, met vestiging voor België te 1050 Brussel, Kapitein Crespelstraat 2, volgende stukken of een voor eensluidend verklaard afschrift ervan bij het rechtsplegingsdossier te voegen door neerlegging ervan ter griffie van het arbeidshof binnen de dertig dagen na de datum van de gerechtsbrief bedoeld in artikel 880 Ger.W.:

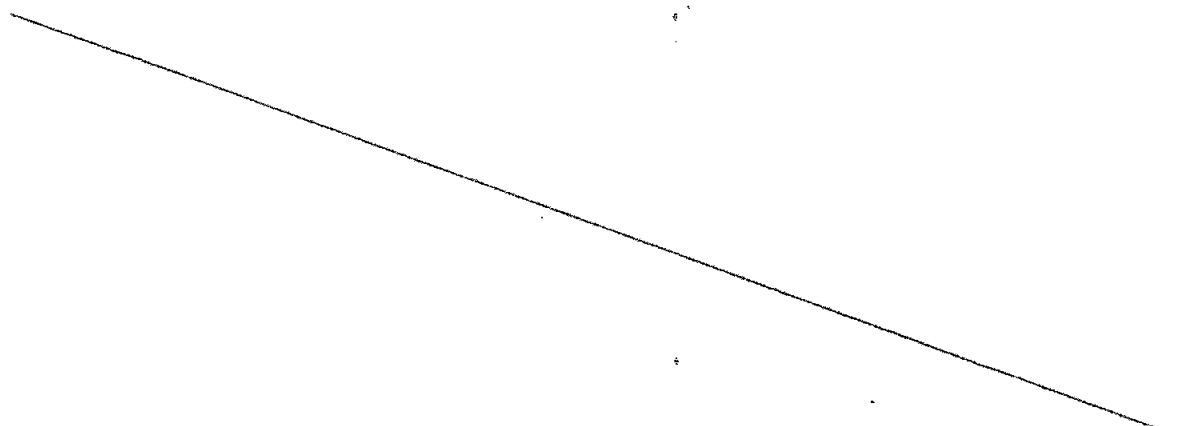
- de arbeidsovereenkomsten van de werknemers die voorheen in dienst waren van de Belgische vestiging van Alitalia LAI en na 12 januari 2009 in dienst zijn gekomen van de Belgische vestiging van Alitalia CAI;
- de huurovereenkomst of de eigendomsakte met betrekking tot het pand gelegen te 1050 Brussel, Kapitein Crespelstraat 2, waarin de Belgische vestiging van Alitalia gevestigd is
- de overeenkomsten met het sociaal secretariaat en met de schoonmaakondernemingen vanaf 13 januari 2009;

Zegt dat mevrouw H zijn standpunt omtrent deze stukken en de betekenis ervan met betrekking tot een eventuele overgang van ondernemingen onder de vorm van een conclusie dient neer te leggen ter griffie van het arbeidshof en mede te delen aan de raadsman van Alitalia CAI uiterlijk op donderdag 15 mei 2014;

Zegt dat Alitalia CAI haar standpunt omtrent deze stukken en de betekenis ervan met betrekking tot een eventuele overgang van ondernemingen onder de vorm van een conclusie dient neer te leggen ter griffie van het arbeidshof en mede te delen aan de raadsman van mevrouw Haelterman uiterlijk op maandag 30 juni 2014;

Zegt dat partijen hieromtrent zullen worden gehoord op de zitting van dit hof en deze kamer op de openbare terechtzitting van de 3de kamer van dit Hof (zaal 0.6), Poelaertplein, 3 te 1000 Brussel op vrijdag **5 september 2014 om 13u30**.

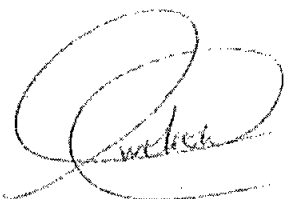
Houdt de beslissing met betrekking tot de kosten aan.

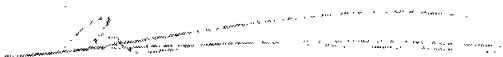
Aldus gewezen en ondertekend door de derde kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

Daniel RYCKX,
Simone ALAERTS,
Koen DRIES,
bijgestaan door :
Kelly CUVELIER,

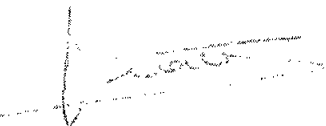
raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende,
griffier.

Kelly CUVELIER

Koen DRIES

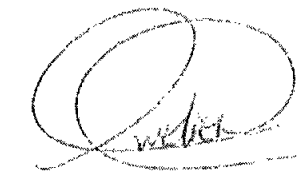
Simone ALAERTS

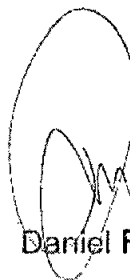
Daniel RYCKX

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van dinsdag 14 februari 2014 door:

Daniel RYCKX, raadsheer,
bijgestaan door
Kelly CUVELIER, griffier.

Kelly CUVELIER

Daniel RYCKX